

ЕТО, духовност, утвърждавана в опозиция на телесността на съществуването (битието като същност на съществуването). Текстът противопоставя духовната, божествена любов и плътската любов, визирана като низша ("Сто тела, които доближавах и презрях"). Чрез класически конкретни символи, **ИДЕАЛНАТА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ НА БИТИЕТО** е абстрактно символизирана (идеалното е по природа абстрактно) - "светлина", "непрозвучала песен", "звезди". Тя е насъщно необходима, но и непознаваема за Аза, който се идентифицира в копнежа си към нея. Копнеж-любов, който в същината си е мистично-религиозен, игнориращ постижимостта и познаваемостта на "обекта", защото сам по себе си е постигане (самопостигане) и познаване (самопознаване), разтварящи се в стремежа към недостижимата Трансцендентност и приемащи я по този начин в себе си:

Възхожда тя, но вие сте жестоко отмъстени,
че очите ми са в нея приковани, аз ревнувам нейните
лъчи.
в безкрая устремени:
нейното мълчание звучи
бог знае где - за херувимите пленени.

Ако "Възхожда тя" сменя опозицията духовно - плътско чрез доминирането на първия член, то поетиката на "Да славим пролетта" постига хармонията, синтеза между изначалните антиподи. Показателно е това, което пише три години след първата публикация на произведението (в сп. "Мисъл", 1907, кн. 2) Вл. Василев: "<...> Откривайки мъжа и жената в противоположността на духа и плътта, Яворов не ги поставя в непримиримата враждебност, в каквато се явяват у Вайнингер... Истината на живота не се съдържа в никое от тия две начала - тя е в техния синтез, в сливането на духа и плътта. Към тоя синтез под който чувствеността се превръща в религиозност и мистика, са насочени всички техни стремления (к. м. - С. Ц.)¹⁷.

Ако творби като "Вълшебница", "Пръстен с опал", "Ще бъдеш в бяло", "Блян" обожествяват любовта, ако те изповядват вяра в Трансцендиращата сила на любовта, то стихотворението "Да славим пролетта", което като структурен модел "цитира" мита за Све-